

А затишок співає, мов сирена...

Ліна Костенко

* * *

А затишок співає, мов сирена.
Не треба воску, я не Одиссей.
Вже леви ждуть, і жде мене арена.
Життя, мабуть, — це завжди Колізей.

І завжди люди гинули за віру.
Цей спорт одвічний винайшли не ми.
Тут головне — дивитись в очі звіру
і просто — залишатися людьми.

Коли мене потягнуть на арену,
коли на мене звіра нацькують,
о, я впізнаю ту непроторенну
глупоту вашу, вашу мстиву лють!

Воно в мені, святе моє повстання.
Дивлюся я в кривавий ваш туман.
Своїм катам і в мить свою останню
скажу, як той найперший з християн:

— Мене спалить у вас немає змоги.
Вогонь холодний, він уже погас.
І ваші леви лижуть мені ноги.
І ваші слуги насміялись з вас.